

steriet og de enkelte Ministerier at faa alle Tjenestemandslovens uhyre omfattende Bestemmelser indarbejdet i Finanslovsforslaget. Da Tjenestemandsløvsforslaget var blevet fremsat af mig, udgik der fra Finansministeriet Ordre om, at man skulde anvende dets Bestemmelser paa Finanslovsforslaget. Dette lykkedes imidlertid ikke; enkelte store Virksomheder, f. Eks. Statsbanerne, naaede ikke at faa dem indarbejdet, men kunde kun tage en rund Sum, svarende til den virkelige Udgift, ikke, som det ærede Medlem mente, til en kun paa Tjenestemandsløvsforslaget anslaaet Udgift. Det ærede Medlem fra Aakirkeby krævede en Normeringslov, som ogsaa maa komme. Herom maa jeg sige, at Normeringsforslag er indkaldt af Finansministeriet fra de andre Ministerier i den Hensigt, at Finansministeriet skal paatage sig det hele og komme med et samlet Forslag om Normering.

Det ærede Medlem fra Vonsild (Hansen-Stavnsbjerg) henlede Opmærksomheden dels paa Grænsegendarmeriets og dels paa Grænsebyen Vamdrups uheldige Stilling, naar Grænsen flyttes. De Forhold maa vi tage under Overvejelse, naar den Tid kommer.

Det ærede 15de Medlem for Hovedstaden, det vil sige Føreren for Erhvervs-partiet (Laurits Jensen), og det ærede Medlem for Maribo Amt (Asger Karstensen) fandt hinanden, om jeg saa maa sige, i Lotteriet. Ellers syntes der at være Uenighed mellem dem om adskillige Spørgsmaal, det syntes snarere at trække op til Kamp, men da de kom til Lotteriet, fandt de hinanden. De var lige bekymrede for Kollektørernes Stilling, og skønt det er sent paa Dagen, maa jeg dog sige noget derom. Vi maa dog en Gang slaa fast, hvorledes hele denne Sag ligger. Med Hensyn til Kollektionernes Indtægter har der været 3 Faser. Først var der en Tid, hvor man, saa vidt jeg kan se, under Højreministerierne særlig oprettede store Kollektioner og gav dem til Folk, som man mente kunde drive dem paa en forstandig Maade, Kollektioner, der gav en for den Tid stor Indtægt, idet den kom op paa en 3—4 000 Kr., svarende til en 7—8 000 Kr. nu. Nogle blev sikkert givet til politiske Venner, som man ønskede at støtte, men i Almindelighed kan jeg ikke sige, at jeg finder, at dette Aarhundrede har gjort sig særlig gældende. Dernæst gav man sig i Slutningen af forrige og Begyndelsen af dette Aarhundrede pludselig til at uddele Kollektioner med ganske smaa Indtægtsbeløb,

Kollektioner med 75, 100, 125 eller 150 Lodder. Hvert Lod giver 6 Kr. til Kollektøren. Naar der kun er 75 Lodder, bliver det altsaa et meget ringe Beløb. Man fordelte disse Velgerninger med rund Haand — og det gjaldt alle mine Forgængere i Embedet, baade Modstandere og Venner —, man syntes, at det gjaldt om at lykسالiggøre saa mange som muligt dermed. Jeg kan egentlig godt forstaa denne Bestræbelse paa Grund af de utallige Anmodninger, der kommer — jeg tænker, at det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) vil bekræfte dette — til enhver Finansminister om slige Kollektioner. Der gaar ikke en Dag af mit Liv, hvor ikke en eller anden kommer med en Ansøgning, og ikke en Dag, hvor ikke den eller den Ansøger anbefales af ganske udmærkede Medborgere og ganske særlig Rigsdagsmænd af alle Partier. Dernæst gaar der ikke en Torsdag, hvor jeg har Modtagelse, som det hedder, hvor der ikke kommer en Række Personer, værdige og elskværdige, op til mig og anmoder indtrængende om en saadan Kollektion. Det er meget haardt og ofte meget uhyggeligt at maatte være den, der siger nej. Men det er ganske nødvendigt. Der er alt for mange Tusinder af Ansøgere, og der er mange Hundreder, der er værdige, men der er i Almindelighed kun 5—10 Kollektioner om Aaret at give bort. Og det har jeg ikke en Gang kunnet gøre. Den tredie Fase er nemlig den, da jeg som Finansminister bestemte, at ingen Kollektion maatte være paa mindre end 1 200 Kr., hvorefter enhver altsaa fik 200 Lodder. Samtidig bestræbte jeg mig for at forhøje alle de smaa Kollektioner, som den tidligere Elskværdighed eller Vanskelighed ved at sige nej havde spredt ud over Landet, op til 200 Lodder eller 1 200 Kr. i Indtægt. I 1913 var der 125 Kollektioner i København under 200 Lodder, den 1. Oktober i Aar var der kun 51. Det er altsaa lykkedes mig i høj Grad at stille disse Kollektører bedre. Men naar man saa siger, at de kan dog ikke leve af det, der benyttes meget stærke Ord: De sulter overfor en fyldt Kasse, maa jeg dertil sige, at det har aldrig været Mening fra nogen Side, at dette skulde være et Levebrød. Og det har heller ikke kunnet være Mening fra Eks. fra Vilhelm Lassens eller fra det ærede Medlem fra Æbeltofts Side, thi saa kunde de ikke have uddelt Kollektioner, der gav 5—6—700 Kr. i Indtægt. Nej, Mening har fra alle Sider været, at Kollektionerne skulde benyttes til